

Sabine Schuurding-Broks

'Rest in peace, mister Hodgkin'

Acht maanden zwangerschap. Drie maanden later weer acht maanden zwangerschap. Drie maanden later wederom acht maanden... Nu géén zwangerschap, maar "gezinsuitbreiding" met de heer Hodgkin.

Ons leven was prachtig. Ik wil ons niet omschrijven als een Blueband- of Zonnatura-gezin, maar het plaatje klopte. We zijn getrouwd op 8-9-'10. Vonden we een leuke datum. Anderhalve maand later werd Naomi Aurora geboren. Een rand-prematuurtje: drie weken en twee uurtjes te vroeg. Die twee uurtjes zorgen voor het stempeltje: "rand". Een klein, eigenwijs meisje dat met 2.606 gram geboortegewicht snel uitgroeide tot een flinke, gezonde meid. En al snel, na een zwangerschap van precies 37 weken, werd onze kanjer Xavi Quiry geboren: een geweldig mannetje van ruim drie kilo.

We hadden een druk en prachtig leven: binnen één jaar twee kids rijker, een nieuwbouwhuis gekocht waar we in mei 2012 de sleutel van zouden krijgen, ik mijn eigen tekstbureau en mijn man een veelbelovende servicemanager bij een energiemaatschappij. Toen Andrés in november een bult in de linkerkant van zijn hals kreeg, dacht hij meteen aan iets onschuldigs: 'Ik zal mijn nek wel verrekt hebben.'

Adamsappel rechts

Binnen een maand echter, zitten er drie joekels. Je ziet dat de adamsappel niet meer in het midden zit, maar een eind naar rechts. Andrés besluit om eind december tijdens zijn vakantie naar de huisarts te gaan. We hebben een zeer alerte huisarts. Hij stuurt je – bij wijze van – voor elk bobbeltje naar het ziekenhuis voor een echo. De afspraak voor Andrés is al snel ingepland. We hebben bei-

den wel een gevoel van: 'Als het maar niets ernstigs is...' Maar kom, hij is een sterke, jonge vent van 33 jaar, voelt zich ook nog eens prima, geen gewichtsverlies, geen gebrek aan eetlust en geen vermoeidheid.

Op 5 januari, ik weet het nog goed, komt hij thuis van de echo in het UMC St. Radboud in Nijmegen. Een wazige uitstraling. 'Grote kans dat het niet goed is.' We krijgen het voor elkaar om die middag nog een gesprek te hebben met een plaatsvervangende huisarts. De spanning is om te snijden. Dan vallen de woorden "kanker" en "chemokuur"...

Even is het leven een grote waas. Niks staat nog vast, maar van binnen weet je dat kanker een rol gaat spelen in je leven. Wat heeft hij nu precies? Wat voor lijdensweg gaat hij tegemoet? Die onzekerheid, het verdriet... Ouders, broers, zussen en beste vrienden inlichten. Uit informatie blijkt, dat Hodgkinlymfom stadium I een genezingskans heeft van 97 procent. Aangezien de bulten alleen in Andrés zijn hals te zien zijn, denken we aan stadium I. Positief als we zijn stellen we onze dierbaren (en onszelf) gerust met het feit dat de kans op genezen immens groot is.

De nodige onderzoeken, biopsie, MRI-, CT- en PET-scans en beenmergpunctie (het allerlaatste wat hij nog in zijn leven wil voelen!) volgen en we kiezen ervoor om sperma in te laten vriezen voor een eventueel derde kind. Ondertussen ben ik me helemaal suf aan het lezen op internet over Hodgkin en non-Hodgkin. Het werk zet ik op een laag pitje. Begin 2010 ben ik met mijn bedrijfje gestart en hoewel ik ondanks de zwangerschappen een aardig trouw klantenbestand heb opgebouwd, moet je als

zzp'er continu klanten werven. Daar staat mijn hoofd even helemaal niet naar dus de tak acquisitie heb ik even uitgeschakeld.

Heftige informatie

Na dagenlang internet afstruinen, weet ik heel veel van lymfklierkanker en de scenario's die je te wachten kunnen staan. Heftige informatie en gevoelige blogs waar ik de tranen van in mijn ogen krijg, maar dit is mijn manier van het slechte nieuws verwerken. Andrés laat het op zich afkomen. We hebben samen wel flink wat tranen weggepinkt. Vooral als we het over de toekomst hadden, kreeg Andrés het zwaar. 'Misschien zal ik Naomi nooit naar het altaar kunnen begeleiden als ze gaat trouwen.' Op 3 februari krijgen we de feiten. De medisch-specialist, een heel vriendelijke jongedame en volgens de andere artsen een aanstormend talent, laat foto's zien. We zien een lichaam vol met zwarte vlekjes. 'Net een dalmatiër', grapt mijn man. Ik slik even en heb de doos met tissues binnen handbereik. 'Stadium IV, het zit overal. Ook in je mild en lever.' BAM! Daar zit je dan. Ik huilend en bib-

Sabine Schuurding-Broks: 'Even was het leven een grote waas...'

berend, dankbaar gebruik makend van de tissues. Andrés blijft kalm. 'Ik had er wel rekening mee gehouden', zegt hij. Andrés is een realist. Nuchter. Kan de klap incasseren. Mijn eigen prognose klopte niet: niet stadium I? Niet de 97 procent kans dat de behandeling aanslaat? Die kans is nu zestig procent. Slechts zestig... Positief proberen te denken: het glas is meer dan halfvol! Hij heeft Hodgkin A (zonder symptomen). Een geluk, denken we hoopvol, want hij gaat sterk het behandeltraject in.

We rijden in stilte terug en passeren ons nieuwe huis dat in aanbouw is. De gedachte: 'Hoe kort zal hij hier mogen wonen', schiet ongewenst door mijn hoofd en de tranen vullen mijn ogen. De brok in mijn keel probeer ik te vergeefs weg te slikken. Een week later start de ABVD-kuur, bestaande uit twaalf toedieningen. Elke vrijdag om de week. Mijn ouders passen op de kinderen, dus ik kan mee. Eigenlijk is het ziekenhuis bijna iedere keer wel een uit-

Na de laatste kuur vertrekt het gezin naar Zuid-Frankrijk.

stapje. Veel typische verpleegkundigen met wie je flink kan lachen. Een die op Hannibal Lecter lijkt, een met een flink Duits accent die je “vogelbekdier” laat uitspreken en de specialist noemen we “Freggel” omdat ze op die blijde Freggel Jet lijkt. We hebben wat afgelachen.

De eerste chemo's waren echter geen kat-tenpis. Vooral de vermoeidheid hakte er goed in. Maar na verloop van tijd, leek het – zoals Andrés zelf zegt – dat de cytostatica er als limonade inliepen: hij merkte er lichamelijk niks meer van. De kanker was zo goed als zijn lichaam uit dus daar hoefde zijn systeem niet meer tegen te vechten, was het antwoord van Freggel.

Ik ben erg trots op mijn man. Zijn werk moest hij tijdelijk opgeven want hij had

een vervanger geregeld en twee kapiteins op één schip is geen optie. Hij volgde nog wel zijn masterleiding en is in mei zelfs vier dagen naar Istanbul gegaan voor een studiereis.

De nuchtere kijk van hem, zijn positieve geest en natuurlijk een flinke dosis geluk hebben er absoluut aan bijgedragen dat hij door de behandeling is “gefietst”. Weliswaar zijn hoofd op een gegeven moment kaalgeschoren want zijn dikke haardos werd flink dunner. Maar een kaal koppie kon hij goed hebben. Hij had wel meteen na de chemo donkere ringen om zijn ogen en een vermoeide blik, maar daarna zag je niet meer dat hij ernstig ziek was. Dat leverde grappige taferelen op.

Luie Colombiaan

De verhuizing. Door de vermoeidheid kon hij niet sjouwen dus zat rustig in ons open nieuwbouwtuintje terwijl vrienden en familie ijverig bezig waren. Hij noemt zichzelf wel eens ‘n luie Colombiaan, ik vermoed dat inmiddels de hele nieuwe buurt dat vond. Nu viel ik best veel af en ik ben al niet de dikste, dus als je dan een iel vrouwtje pakken laminaat ziet tillen en een sterk ogende man van honderd kilo staat ernaast te kijken dan is dat een behoorlijk vreemd beeld. We konden er de humor zeker van inzien. De kleintjes gaven ons goede moed. Daarnaast hebben we heel veel steun, hulp en medeleven van familie, vrienden en collega's gekregen. Na iedere toediening stuurde ik ze een e-mail met de vorderingen. Mede door hun lieve reacties werd de situatie draaglijker.

Het klinkt als een glorieverhaal, maar we hadden ook zware momenten. Zie dit deel

van een e-mail aan familie, vrienden en collega's (8 mei 2012):

*...Alles gaat verder zijn gangetje al valt me nu echt op dat het echt een lang traject is. En dat ergens de angst dat de kuur niet aanslaat er zeker wel is. Aan de andere kant: hoop doet leven (in dit geval figuurlijk én letterlijk) en we blijven genieten van al het moois wat er is. De kids, familie en vrienden, ons nieuwe huisje, onze relatie. Het leven gaat gewoon door, al is het wel een stapje terug en twee vooruit. En ja, er gaan dagen voorbij dat je die %^^&*kanker even vergeet, maar heel veel momenten is die ziekte er wel en dat is erg frustrerend. De onmacht, de onzekerheid, de vreemde situatie. De angst. Maar we proberen positief te blijven en dat doen we dan ook. En gelukkig hebben we die twee kleine draakjes en..... de glimlach van een kind, doet je beseffen dat je leeft.*

De kuur was succesvol. Andrés kreeg nog vier preventieve toedieningen waarvan de laatste op 7 september. Op 11 september (zijn verjaardag) zaten we in de auto op weg naar een welverdiende vakantie in Zuid-Frankrijk. Begin oktober begon hij volledig met werken en ik ook. En eigenlijk is...hoe raar het nu klinkt, alles weer normaal. Hoewel je vaak bij chemo's ziet dat mensen tijdens de kuur afvallen, is Andrés pas daarna tien kilo afgevallen omdat hij weer druk is met van alles.

Hodgkin begraven

Niet Hodgkin heeft mijn man naar het graf geleid, mijn man heeft Hodgkin begraven. De eerste twee controles waren prima. Je blijft de angst houden dat de ziekte weer

Sabine: 'Na de vakantie allebei weer aan het werk...'

terugkomt, de kans is het eerste jaar veertig procent... maar dat glas is meer dan half leeg denken we maar.

We hebben zielsveel geluk en kracht gehad. We zijn dankbaar voor het feit de behandeling is aangeslagen, dat alles onder omstandigheden redelijk goed verlopen is, dat we al twee gezonde kinderen hadden en dankbaar voor alle steun, hulp en liefde van de personen om ons heen. Ik hoop dat andere mensen die met deze ziekte te maken krijgen ook alle kracht, sterkte en liefde krijgen.

Sabine Schuurung-Broks